

num. 9. Antonius Malvasia in *conf.* 38. n. 5. l. i. ubi
 § n. 24. *vers.* Tertium, ex mente communi declarat id
 procedere, dummodo incisio talis, arbitrio boni viri
 fiat, & pro modo necessitatis; atque ita, ut, fundus de-
 terior non efficiatur: quam etiam modificationem ad-
 mittit Vincentius Corrafius de *locato & conducto, dicta*
 § *quest.* 7. n. 28. fol. 161. & est de mente Menochii *ubi*
supra, qui cum aliis adnotavit *ibidem*, emphyteutæ, &
 colono licitum esse arbores incidere, sylvam extirpa-
 re, & prædia colere, ac seminare, si ex eo meliora, ac
 majoris reditus efficiantur. Quod tenent etiam Alva-
 rus Valafcus *consul.* 50. n. 9. Bologninus in *conf.* 67.
 n. 5. & alios referens Aurelius Corbulo *tractatu de*
causis ex quibus emphyteuta jure suo privatur, 10. *causa*.
 n. 4. § 6. fol. 41. ubi securè probant, posse em-
 phyteutam mutare formam rei, si tali mutatione rem
 meliorem reddat, & consequenter reducere posse syl-
 vam ad pratium, vel terram aratoriam, si id utilis sit.
 10 Quod in usufructuario nullo modo procedere potest,
 cum ipse non possit mutare formam rei, etiam in aliam
 utiliore, l. *hactenus*, 8. §. *finali*, cum l. *ibid.* n. 2.
 § *fructuarius novum*. 51. l. *aquissimum*, 17. §. *fructuarius ff.*
de usufructu, l. ult. ff. de usu & habitatione, & alio ca-
 pite *infra* hoc eodem libro latius explicatur. Sed ne-
 que in emphyteuta procedere posse, expressim docuit
 Baldus in l. 1. n. 11. C. *de jure emphyteutico*, ubi con-
 cludit, quod emphyteuta non potest mutare formam
 rei etiam in melius, & consequenter neque extirpare
 sylvam, & ibi vineam plantare, vel ex ea terram arato-
 riam facere, quia quamvis forsitan hoc sit utilius, tamen
 non est licitum emphyteutæ formam rei mutare, alias
 incidit in commissum: & hanc partem timentur quam-
 plures relati per Aurelium Corbulo *ubi supra*, n. 2.
 § 3. fol. 41. & cum J. Sone, Cagnolo, Tiraquello, Pau-
 lo, Fulco, Francisco Marco, Molina, Riminaldo, &
 aliis eruditè defendit, & contrariæ partis argumentis
 integrè satisfaciit Barbosa in *dicta l. divortio, §. si vir*,
 ex n. 31. *usque ad n. 36.* & in *dicto §. si fundum*
 12 n. 20. ubi dicit contrariam sententiam tantum ad-
 mittendam, quando probaretur, hanc esse regionis
 consuetudinem, vel ut inquit n. 34. in *dicto §. si vir*,
 13 emphyteutam mutare posse formam fundi in melius,
 quando mutatio fieret in aliam formam latentem in
 ipso fundo, ut latius explicat *ibid.* n. 32. & 33. idem
 etiam in colono, vel conductore observatum esse evi-
 denter probatur ex eo, quod usufructuarii potentius jus
 habent in usufructu, quam colonus, & conductor in
 re conducta, ut constat ex Ruino in *conf.* 58. n. 3. &
 in *conf.* 59. n. 1. vol. 1. Curtio Seniore in *conf.* 70. n. 8.
 lib. 1. Cavalciano *decis.* 44. n. 72. ante *finem*, 1. *part.*
 emphyteutam etiam potentius jus habere, nemo est qui
 dubitet, imò ex superioribus Authoribus colligitur
 aperte: ergo colono, aut conductori non debet cen-
 seri permissum, quod usufructuario, & emphyteutæ de-
 negatum est. Deinde quoniam in terminis, quod co-
 lonus, vel conductor non possint mutare formam rei,
 etiam in melius, nisi multis consideratis, & cum apa-
 ret manifestè juxta voluntatem domini fieri, tenet ex-
 pressim Vincentius Carocius de *locato & conducto*, 4.
 gradu *accidentium, quest.* 7. n. 26. & 27. fol. 191. qui hac
 de re videri poterit, cum occasio se offeret.
 15 Ex dictis adhuc, ultra superiores, animadvertendum
 erit, non malè dubitasse Andream Tiraquellum de *re-*
tractu conventionali, §. 3. *glossa unica*, n. 27. & 28.
 utrum vera sit, nec ne, communis Doctorum traditio,
 de qua *ibi*, quatenus dicunt, usufructuario, emphyteu-
 tæ, colono, & similibus, licitum esse debere, arbores
 fructiferas incidere, ubi fundus ex incisioe fieret fru-
 ctuosior, quam esset antè: quod ultra relatos per Tira-
 quellum *ubi supra*, videtur admittere Baldus in *conf.*
 290. n. 2. lib. 2. Bologninus in *conf.* 67. Molina de
 Hispanorum *primogeniis*, lib. 1. cap. 22. sub n. 5. Joannes
 Garfia de *expensis & meliorationibus*, cap. 14. n. 11.
 § cap. 16. n. 41. Sed cum supra dictum fuerit, usu-

fructuarium, emphyteutam, colonum, & similes non
 posse mutare formam rei, etiam in melius, nec pote-
 runt etiam ipsi rem fructuariam, sive arbores excinde-
 re, quamvis excisione, vel mutatione res fieret utilior;
 quod satis comprobatur ex his, quæ ad propositum scri-
 bit Barbosa in *dicta l. divortio, §. si vir*, n. 31. 32. 33. & 34.
 Deinde animadvertendum erit, ad limitationem eo-
 rum, quæ dicta sunt *supra*, an sit vera Jasonis sententia,
 qui in *dicta l. divortio, §. si fundum, ff. soluto matrimo-*
 nio, n. 4. ad *finem*, existimavit, usufructuarium, &
 emphyteutam excusari, si loco arborum excisarum
 alias substituunt, argumento textus, & contrario sensu,
 in l. in *fraudem*, 45. §. *si conductor ff. de jure jsci*. Dein-
 de, quod tunc propter substitutionem videtur cessare
 deterioratio, & sic etiam videri debet cessare amis-
 sio juris propter deteriorationem incurram. Quod tenent
 etiam Cæpolo, Crotus, Rolandus, Josephus
 Ludovicus, Molina, Gama, & Valafcus, quos ad id
 congefist in unum Barbosa in *dicta l. si fundum, n. 18.*
ad finem, ubi n. 19. refert quod Alexander, *ibid.* n. 2.
 post Cumanum, & Imolam, intellexit hoc esse verum,
 quando arbores excisæ essent veteres, ita ut utilis esset
 eas excindere, & alias substituere, aliàs secus. Et sub-
 scribunt Vincentius, Paulus de Montepico, Curtius
 Junior, Silvanus, franciscus Marcus Campeggius, Tira-
 quellus, Alciatus, & Rolandus; quos retulit idem Bar-
 bosa *ubi supra*, *dicto* n. 19. & ultra eum sic procedere
 prædictam limitationem, & habere locum tantum in
 arboribus admodum antiquis, corruptis, aut parum in-
 fructuosis, non in aliis post Angelum, Fulgosium,
 Castrensem, Riminaldum, & Redoanum, resolvit
 Vincentius Carocius de *locato & conducto*, 4. gradu
 18 *accidentium, quest.* 7. n. 24. 25. & 26. fol. 192. qui existi-
 mavit pro hac doctrina benè facere textum, in l. *aquissimum*,
 17. §. 1. & in l. *agri*, 22. & in l. *vetus*, 75. ff. de usu-
 fructu, & verè illa jura nihil probant, nam in *dicta l.*
agri, & *dicta l. vetus*, agitur de substitutione diversa,
 hoc est, de ea, quæ in locum arborum demortuarum
 fieri debet, non de ea, quæ fieret per fructuarium, ad
 effectum excusandi se, propterea quod alias arbores in-
 cidisset, & in *dicta l. aquissimum*, dumtaxat proponitur
 regula generalis, quod usufructuarius causam proprie-
 tatis deteriorem facere non debet, meliorem facere po-
 test: inde infert Julianus Jureconsultus, quod si fundi
 usufructus legatus est, non debet neque arbores frugi-
 feras excindere, neque villam diruere, nec quicquam
 facere in perniciem proprietatis: non tamen exprimi-
 tur, an per substitutionem, aut subrogationem excusa-
 ri debeat fructuarius, qui arbores incidit; sive, an
 quod in ea lege dicitur, limitandum sit in arboribus
 antiquis, aut corruptis, quamvis in infructuosus dedu-
 ci possit argumentum à contrario sensu. Quocirca re-
 tètè videtur contendisse Barbosa in *dicto §. si fundum*, 19
dicto n. 19. superiorem limitationem generaliter accipi-
 endam, dummodo arbores substitutæ, durante jure cæ-
 dentis, excrecant in bonitatem excisarum, quia eo casu
 incidens, sibi tantum videtur præjudicasse in fructibus,
 quos interim percipere potuisset, & quia hoc casu non
 potest videri fundus factus deterior, quoad rei substan-
 tiam, sed tantum quoad fructus, qui ad incidentem
 pertinebant, propter quod incidens non debet amitte-
 re jus suum, ut plenius *ibi* probat: si autem arbores
 substitutæ, durante jure incidentis non pervenerint ad
 bonitatem excisarum, fundus videbitur deterior factus,
 & habebunt locum, quæ de amissione juris *supra* dixi-
 mus. Quod mihi videtur verum, & probari posse per
 textum, in *dicta l. aquissimum*, §. 1. ubi tantum statui-
 tur, quod usufructuarius nihil in perniciem proprie-
 tatis faciat; at juxta superiorem explicationem nihil in
 perniciem proprietatis factum censetur: ergo usufruc-
 tuarius nullam poenam incurrit, quam tamen incur-
 reret ex eodem Barbosa, quando non substitueret tan-
 tas arbores, quantas exciderat. Item, quando mutavit
 formam rei etiam in melius, ut cum nonnullis sontra
 alios

20 alios rectè advertit *ibidem*, & ultra eum ex dictis *supra*,
 facile constat in hac questione lapsum fuisse Paulum
 de Montepico in *dict.* §. *Titia cum nuberet, quest.* 36.
vers. *Secundò princ.* n. 128. in *fine*, ubi pro communi,
 contra Jasonem, de quo *supra* mentionem feci n. 17.
 in *princ.* dicit esse textum meliorem de jure, in *dict.* l.
agri, 22. ff. de usufructu: nam ut pungebam *supra* contra
 Carocius, communis loquitur in arboribus anti-
 quis, seu vetustis, quæ tamen aliquem fructum produ-
 cunt, in quibus substitutioni locum esse, si excindantur
 illæ, resolvimus: cæterum textus in *dicta l. agri*, lo-
 quitur de aliis arboribus, hoc est, de cæcis, & jam
 omnino corruptis, aut mortuis, & quæ jam nullum fru-
 ctum producere possunt: in quibus Jureconsultus Pau-
 lus statuit, quod agri usufructu relicto, si aliqua arbo-
 res demortuæ sint, tenetur usufructuarius loco demor-
 tuarum, alias substituere, & priores ad ipsum pertinent,
 ut clarè constat ex verbis illius legis, & ex communi ad-
 notarunt Borgninus Cavalcian. de usufructu *mulieri re-*
licto, n. 157. fol. 342. Antonius Galeatius Malvasia
 in *conf.* 38. n. 28. vol. 1. Albanus in *conf.* 55. n. 7.
 & de materia ejus textus, vide Barbosam, in *dicto §. si*
fundum, n. 21. & *seqq.*
 21 His sic præhabitis, quorum occasione aliquantulum
 digressi sumus à secunda limitatione tradita *supra* ex
 n. 7. animadvertendum erit, Communiem, de qua
ibi, licere usufructuario pro reparatione fundi arbores
 fructiferas incidere, dubiam valde mihi videri ex sequen-
 tibus. Primò, quia textus in l. *arboribus*, in *princ.* & in l.
ex sylvæ ff. de usufructu, in quibus fundatum Doctores,
 loquuntur in alio casu, nec eorum resolutionem probant.
 Id quod rectè ostendit Paulus de Montepico in
 dicto §. *Titia cum nuberet, quest.* 36. in *princ.* n. 128. in
princ. vers. *Quæ conclusioe limita primò*, ubi dicit, de jure
 teneri posse; imò quod usufructuarius non possit ex-
 cindere arbores fructiferas etiam pro reparatione fundi,
 quamvis fateatur in contrarium esse communem Do-
 ctorum sententiam. Secundò, quoniam hoc casu non
 solum forma rei mutatur, sed & in totum destruitur,
 quod usufructuario prohibitus esse, plusquam mani-
 festum est, & arbores fructiferas excindere non posse fru-
 ctuarium, regula generali statuitur, in *dicta l. aquissimum*
 §. 1. nec *ibi* aut alibi iste casus excipiuntur. Tertio deinde,
 nam pro reparatione fundi, aut modica tantum expensa
 necessaria est, & tunc non potest usufructuarius arbores
 excindere, quoniam ad modicam expensam ipse tene-
 tur, ut alio capite *infra* hoc eodem libro dicitur, & ex-
 pressè probatur in l. *hactenus ff. de usufructu*: aut expensa
 magna necessaria est; & tunc dato, quod non teneatur
 eam de proprio facere, sic ut repetere non possit, tenetur
 tamen vel eam facere, & postea repetere à domino, sive
 à proprietario rei, aut si non vult immodicè expendere,
 obligatus est denunciare domino necessitatem fundi re-
 parationem requirentis, ut de magna expensa provideat,
 ex doctrina Castrensis in l. *enim ad quem, C. de usufructu*,
 de qua alio capite agendum est: unde si nec expendat,
 nec domino denunciaret, sed arbores fructiferas incidat, in
 negligentia non expendendi modicè, nec denunciandi,
 & in culpa incidendi, constitutus videbitur, ac per con-
 sequens usufructus jus amittet, & ad damnum, & inter-
 esse deteriorationis tenebitur: nec enim potuit propria
 autoritate arbores incidere, sed aliis modis à jure statu-
 tis, fundi necessitati, aut reparationi consulere debuit, &
 in hanc partem, non tamen sic comprobata inclinare
 videtur Barbosa in *dict.* §. *si fundum*, n. 12. in *fine*, & n. 13.
 22 § 14. arbores tamen aridas, siccas, & vetustas, pro fundi
 reparatione, quod possit usufructuarius excindere, pro
 certo tradunt quamplures, & alii supponunt in *dict.* l. *di-*
vertio, §. si fundum, Paulus de Montepico in *dict.* §. *Titia*
cum nuberet, n. 128. & ex communi, ut verissimum
 resolvit Antonius Galeatius Malvasia in *conf.* 38. n. 6. &
 n. 37. vol. 1. Quid si arbores vi ventorum, vel fluminis
 evulsæ sint, aut dejectæ, proprietarii sunt, ipseque tene-
 tur eas tollere; usufructuarius autem non cogitur alias

substituere; illas tamen faciet suas, si earum loco alias
 substituatur, vel etiam non substituendo, poterit illis vel
 ad proprium usum, & tantum in casu necessitatis, quan-
 do scilicet aliunde non habebit: & sic cædere poterit
 ex eis arboribus ligna apta ad comburendum, vel mate-
 ria uti ad refectionem domus, per textum in l. *Proculus*,
 §. *si arbores, in l. arbores, & in l. arboribus ff. de usufructu*, &
 ex communi resolvunt Paulus de Montepico in *dict.* §.
Titia cum nuberet, d. n. 128. vers. *Tertio limita prædictam*
conclusionem. Molina de Hispanorum *primogeniis*, lib. 1.
 cap. 22. n. 6. in *princ.* Josephus Ludovicus *decis.* Perus. 5.
 n. 2. Albanus in *conf.* 55. n. 7. novissimè Joan. Gutierrez.
 de *tutela*, 3. *part. cap.* 27. n. 211. Cavalcianus de usufructu
mulieri relicto, n. 157. in *fine*. Barbosa in *dict.* §. *si fundum*,
 n. 13. *vers.* *Neque obstant adducta in contrarium*, usque
 ad n. 14. videndus etiam n. 21. & 22. idemque in co-
 lono, seu conductore, quod arbores vi ventorum vel
 simili impetu evulsas, non possit pro se retinere mo-
 do aliquo, sed locatori teneatur illas dare, docuit Ale-
 xander in *dicto §. si fundum*, n. 5. & ex multis probant
 Borgninus Cavalcianus de usufructu *mulieri re-*
licto, n. 158. & *decis.* 44. n. 72. 1. *part.* Vincentius
 Carocius de *locato & conducto*, 4. gradu *accidentium*,
 quest. 7. n. 16. fol. 192. ubi post Cavalcianum *dicta*
decis. 44. n. 72. in *fine*, dicit idem esse in arboribus gran-
 dibus nascentibus, & renascentibus, quæ erunt domini,
 etiam si colonus, vel conductor eas plantaverit; nam
 licet à colono fuerint plantatæ, tamen sunt alitæ in ter-
 ris domini, qui tantum tenebitur reficere expensas co-
 lono, ut *ibi* probatur: & hactenus de primo casu, vel
 prima conclusione, in quo incidenter, ut vides, alii plu-
 res continentur.
 Nunc verò secundo loco & principaliter consti-
 tuendum est, dubium esse, an usufructuarius inci-
 dere possit arbores cæduas, quæ brevi, aut non bre-
 vi tempore renascuntur? Et pro vera resolutione di-
 cendum erit, sylvam cæduam esse in fructu, & ob id
 ad usufructuarium pertinere, & eadem ratione pertine-
 re ad maritum, & emphyteutam: poterit ergo usufruc-
 tuarius non solum pro suo usu arbores cæduas incide-
 re, sed etiam ut possit vendere, & cum eis agere pro suo
 libitu, per textum in l. *ex sylvæ*, & in l. *item si fundi*, in
fine, ff. de usufructu, l. in *sylvæ*, ff. de usucapionibus: ita
 communiter Doctores in *dict.* l. *divortio, §. si fundum*,
 ubi ex Paulo de Montepico, Boerio, & Molina, com-
 muniem resolutionem agnoscit Barbosa n. 3. folio
 1033. novissimè Joannes Gutierrez de *tutela* & *cur-*
ria, 3. *part. cap.* 27. n. 9. & ultra eum idem probant
 Alciatus, & Rebuffus in l. *sylvæ cædua*, ff. de verb. *sig-*
nificatione, Connan. *Commentariorum juris*, lib. 4. c. 1.
 n. 4. & 5. Pinellus 2. *part. leg.* 1. C. de bonis *maternis*,
 n. 59. Baeza de *Decima tutori præstanda*, cap. 26. n. 21.
 Mieres de *Majoratu*, *part.* 4. *quest.* 39. n. 5. Joannes
 Garfia de *expensis & meliorationibus*, cap. 11. n. 35.
 Michael Grassus *receptarum sententiarum, §. legatum*,
 quest. 33. *vers.* *aut verò querimus*. Qui, & Molina *ubi*
supra, & Paulus de Montepico *dicto §. Titia cum nuberet*,
quest. 36. *vers.* *aliquando & secundo*, n. 129. expressim
 intelligunt de iis arboribus, quæ citò, sive brevi tem-
 pore renascuntur & crescunt, ideòque eas tantum cæ-
 duas appellari, & in fructu esse dicunt; eas tamen, quæ
 non citò, sive non brevi, sed longo potius tempore re-
 nasci solent, nec cæduas dici, nec in fructu esse videri
 contendunt: idemque ex Sigismundo, & aliis constan-
 ter defendit Arias Pinellus 2. *part. leg.* 1. C. de bonis *maternis*,
 n. 59. *vers.* in eodem articulo variant Doctores, & ejus-
 dem sententiæ videntur fuisse nonnulli adducti per Bar-
 bosam, quem statim referam; contrariam tamen sen-
 tentiam, imò cæduas dici arbores, quæ nasci solent,
 licet longo tempore renascantur, & in fructu esse, ob
 idque ab usufructuario cædi posse, tenent Alexander,
 Curtius Junior, Parisius, & alii, quos retulit Pinellus
 loco *supra* relato, & eorum opinionem verioriorem esse
 existimat, & nonnullis comprobatur Joannes Garfia de